

гласены да мълчатъ. А само той неможа-ше да разумѣе що бѣше видѣль, . . . що бѣше чуль . . . И като възвърнѣ очи къ-дѣ езерото, видѣ на далеко тамо едикъ ледѣжъ която плуваше съ пълны платна къдѣ Бебей. И пакъ си подума:-- Ла-діята пма вѣтрѣтъ напѣтенѣ и въ единѣ часѣ отгорѣ ще пристане . . . Но не бѣ-ше туй коего азъ искамъ . . . Не е рабо-тѣжъ за ладѣжъ. А за какво бѣше? Кой ся засмѣ. Кой ся изсмѣ съ гласѣ безсрамно тука прѣди малко? . . . Защо? . .

Екѣтъ на гласѣтъ му го събѣди отъ прѣхласваніето му, и той вспомиа че графинята бѣше задъ него, че му откры нѣщо ужасно . . . и ся засмѣ и ся изсмѣ съ гласѣ. Скокнѣ тогазъ както лъвѣ ра-ненѣ въ краката, и като ся възви къмъ нежъ;-- Тѣй а? еше си казвашъ сама че не си была ты жената прѣзъ онѣзи ноцѣ! . . . Могѣ да приведѣ Бога за свидѣтель че нѣмахъ на умѣтъ си да тя убѣжъ; но подирѣ туй кажи ми какво искашь ты да направѣжъ азъ?

Лицето на Волскый станѣ страшно . . . неумолимо. А тя ся уплаши . . . Лицето ѣ тутакъ си ся прѣобрази. Студенытъ ѣ очи пламнѣхъж; зачѣрви ся и мускулытъ